

Nečekaný zvrat

Téma: „A jedno ti radím, drž se dál od lesa!“

praskání ohně Nebudete mi to věřit chlapi, ale býval jsem vážená osoba na místním hradě....“

„Gariku! Těžba rudy zaznamenává neustálý pokles, mluvím o tom už dva týdny! Ve starém dole chybí kopáči a ty co tam jsou ohrožují důlní červy, podle posledních statistik zabili za poslední týden 9 kopáčů, je třeba zvětšit ostrahu v dolech a to ani nemluvím o tom, že spousta chlapů zařvalo když se zavalil důl u místa výměny! Musíme něco udělat !“

Garik: „No tak uklidni se. Víím, že to padá na tvou hlavu, ale jaké řešení navrhuješ?“

„Musíme neprodleně uvědomit krále, navrhuji aby se sem posílali trestanci ti co mají mít trest smrti, potřebujem každého chlapa.... Garik: „Ale to budeme potřebovat více strážů!“

„Samozřejmě! S tím počítám, to mu také musíme napsat. Sepiš to a odešli co nejdřív já se vydám na kontrolu do Starého dolu, už mě sere ten drzej kopáč Ian co by nejradši šefoval celému dolu“.

Garik: „Jasně, necht s tebou stojí Innos.“

Vzal jsem sebou asi 7 strážů z hradu, protože na hradě žádné nebezpečí nehrozí, byli potřební jako ochrana kopáčů ve Starém dole. Po kontrole jsem zjistil, že je to stále při starém, dva kopáči opět mrtví. Pár důlních červů se nás pokusilo stáhnout z kůže, ale já a chlapi se umíme ohánět mečem velice dobře, důlní červi mě nehnou žlučí tak, jako Ian. Zase na mě má kecy: „Jestli to tak povedete dál, tak tento důl půjde ke dnu! Já bych to dokázal vést líp! Všichni tu chcípne kvůli vaší neschopnosti!“ V tu chvíli jsem se neudržel a vrazil mu pěstí. Svalil se jak pytel mouky a jeho argumenty byli rozprášeny jak chmíří pampelišek z jara. Nemohl jsem si tohle ve své pozici nechat líbit.

Vratil jsem se na hrad a podal hlášení, situace se po zvýšení počtu strážů v dole trochu uklidnila, ale stejně to nebylo ideální. Realně bych si představoval aby strážé čítali několik set mužů, ale to jsou pouze moje sny.

Po asi dvou týdnech od poslání naší zprávy doplula do přístavu v Khorinisu loď s více než 60ti trestanci s nejvyššími tresty a 10 královských strážů, což pomalu nepostačilo ani na eskortu,. Při eskortování do Hornického údolí, jsme museli uvolnit nějaké strážce z hradu a musela nám pomáhat i domoobrana z Khorinisu. Zuřil jsem, tohle byla od krále levá.

„Gariku to snad není možné! Ten Rhobar si dělá prdel! Za posledních pár dnů nám umřeli nějaké strážce v dolech po utocích důlních červů. Máme tu teď kopu vrahů a hrdlořezů mezi normálními kopáči, vznikají tu konflikty a jakési uskupení, nemáme tolik stráží aby je mohli uhlídat.

Musel jsem dát rozkaz, dát 20 příchozích trestanců zavřít do věznice k nám na hradě, nemám chlapi na to aby je uhlídali v dolech, tím pádem tady máme 20 hladových krků co musíme živit a to nemluví o tom, že po lese se potloukají banditi co přepadávají strážce co doprovází kopáče!“

Garik: „No tak uklidni se, vždycky jsme to nějak zvládli, musíme hrát s tím co máme. Rhobar prostě....“

„O tom praseti na hradě mi ani nemluv! Měl nám poslat víc stráží, jasně jsme o to psali!! Když jsme sem eskortovali trestance z Khorinisu, byl jsem škemrat u Lorda Andreho o pár lidí z domoobran. Chápeš to? Z domoobran! Z uskupení kde jsou lidi co ještě včera trhali tuřiny na polích!“

Garik: „No, a co André?“

„Nedal mi ani jednoho muže na hrad.....“

Garik: „Milý příteli, musíme to nějak zvládnout, poslal jsem již spěšně depeši pro krále, že potřebujeme více stráží. Nicméně král chce zase více rudy, tudíž dej příkaz aby žalačník s eskortou pouštěl postupně trestance do Starého dolu, musíme zvýšit produktivitu a také oddělit hrdlořezy a vrahy od normálních pracantů, již jsem uvědomil kapitána stráží...“

„Ale já...“

Garik: „To byl rozkaz!“

„Dobře.“

Vydal jsem rozkaz žalačníkovi a šel do kaple na hradě, abych se pomodlil k Innosovi. Když jsem odcházel zastavil mě Prokop, místní služebník Innosův. Pověděl mi, že dnes cítí jakési divné síly, že prý abysme raději zavřeli na noc hrad a nechodili ven do přilehlých lesů.“

Přesněji řekl: „a jedno ti radím, drž se dál od lesa!“

Byl jsem tak naštvaný z celého dne, že jsem tuhle jeho řeč úplně vypustil, obléknul jsem se do loveckého, sebral jsem sebou dva muže a šel se projít do lesa a hlavně si ulovit čerstvého mrchožrouta.

Vyšli jsme jižní branou, jako vždycky a pokračovali do lesa, ale zvířata byli nějaký divný.... nebo spíš... byli schovaní. Stejně jsme ulovili jednoho mrchožrouta hluboko v lese, kterého

jsme si potom upekli nad ohněm. Byl nadherný večer, opadali ze mě starosti všedního života a vnímal jsem přítomný okamžik.

Když v tom jsme uviděli jak se nad krajinou vznášejí modré světelkující oblaka které po chvíli začli obklopovat snad celou krajinu. Z Starého tábora byl slyšet křik, neváhali jsme ani cbvíli a utíkali tam.

Tentokrát jsme to vzali hlavní bránou. Všude byl zmatek, lidi prchali z tábora, viděl jsem mrtvé těla stráží. Pár otřepů se nás snažilo sejmut při vstupu, ale zklíkvidovali jsme je během sekund. Běželi jsme dál do hradu, všude se rvali lidi mezi sebou. Když jsem se dostal před hlavní budovu uviděl jsem Garika, jak letí ven oknem. Doběhnul jsem k němu. Garik vyhrknul poslední slova: „Byli jsme přepadeni, dej zprávu králi.. ahh...“ V tom jsem se podíval do okna, uviděl jsem trestance, jeho obličej mi byl povědomí, ten hajzl! Zařval: „Chlapi zabte ty tři lovce a okamžitě zavřete bránu!“

V tu chvíli jsem nepřemýšlel, běžel jsem i se svýma dvěma druhami ven, museli jsme se probít přes hodně hrdlořezů a vrahů, jeden můj kolega to schytl, ale nebyl čas běželi jsme dál, brána už se začala pomalu zavírat.

Já a Briton jsem stíhli utéct ven z hradu a poté i z tábora. Schovali jsme se v přilehlém lese. Nevěděl jsem co bude, měl jsem vztek, tohle jsem předvídal, říkal jsem Garikovi jasně, že nemůžete tolik trestanců pouštět ven! A jakoby mě Prokop neříkal, at nechodím na ten lov do lesa! Kdybych tam zůstal, třeba by se to nestalo!

Kdyby, chyby... uběhlo pár týdnů, s Britonem a několika dalšími co utekli z tábora, nebo se potloukali po lesích, jsme založili tábor v horách kousek od místa výměny a živilí jsme se lupem a přepadáváním konvojů z myrtanského království.

Dnes je to snad už tři týdny od stvoření bariéry nad údolím a nabral jsem pár nových chlapů, tak sedíme u ohně, pečeme mrchožrouta a povídáme si, vypravím jim svůj příběh...

praskání ohně „Nebudete mi to věřit chlapi, ale kdysi jsem býval vážená osoba na místním hradě, měl jsem na zodpovědnost dodávky rudy, produktivitu těžby a vlastně všechno...”

Nově příchozí muž: „A jak se vlastně jmenujete?“

„Quentin... Quentin je moje jméno.“

